



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: X. X., narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM-177/LE-VL17-ZA20-R2-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího řízení. Obecně namítl, že celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní, a že žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky a zásadami a principy činnosti správních orgánů. Žalovaný také podle žalobce napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně.
3. Dále žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany, a že žalovaným použité informace nejsou aktuální. K tomu dodal, že žalovaný by měl při rozhodování o udělení či neudělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemi původu a přesně a úplně zjistit skutečný stav věci. Namítl též porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a ustanovení § 12 zákona o azylu.
4. Taktéž žalobce podotkl, že v jeho případě je naplněn důvod pro udělení azylu uvedený v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal proto, že jej pronásledovaly gruzínské tajné služby za uplatňování politických práv a svobod. Měl za to, že v rámci pohovoru se podrobně vyjádřil ohledně svých obav a nebezpečí, které mu hrozí. Rovněž vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým žalovaný zhodnotil relevantní skutečnosti vyplývající z jeho výpovědi a shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Dle názoru žalobce obsahovala jeho tvrzení dostatek informací svědčících o pronásledování, jemuž byl vystaven, a tato tvrzení nebyla ze strany žalovaného nijak vyvrácena.
5. Na závěr své žaloby tedy žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Podanou žalobu následně žalobce doplnil podáním doručeným osobně na podatelnu Městského soudu v Praze dne 29. 12. 2021. V tomto podání částečně zopakoval svou argumentaci z podané žaloby a dále blíže rozvedl svá tvrzení ohledně problémů v zemi původu. Konkrétně uvedl, že byl mezi 27 zaměstnanci policie z policejního oddělení X, kteří byli po parlamentních volbách v roce 2012 propuštěni z politických důvodů. Přestože mezinárodní lidskoprávní organizace uznaly hromadné propouštění za politicky motivované, nebyl pracovní poměr nikoho z propuštěných obnoven. Všichni propuštění policisté přitom byli X národnosti. X jsou podle něj etnickou skupinou se svébytnou kulturou hovořící X. Celý konflikt tak měl kromě politické roviny i znaky pronásledování z národnostních a náboženských důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 4. 2023 shrnul obsah podané žaloby a uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Konstatoval také, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí, a že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Podotkl, že postupoval v souladu s právními normami, a že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis.

8. Ohledně náboženských a národnostních důvodů žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany odkázal žalovaný na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000-28. Dále zrekapituloval, že žalobce přicestoval do České republiky již 14. 7. 2018 a pobýval zde neoprávněně, přičemž byl 9. 12. 2020 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění, přičemž žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až poté. Pokud by žalobce pociťoval zmíněné obavy, jistě by podle žalovaného požádal o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po příjezdu do České republiky. Taktéž žalovaný podotkl, že žalobce se snažil na území České republiky setrvat co nejdéle, a to i přes skutečnost, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, a byl si vědom svého neoprávněného pobytu, neboť si pro jeho legalizaci nechal vyrobit doklady. V této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51. Rovněž uvedl, že takové jednání žalobce nelze považovat ani za upřímnou snahu o integraci do zdejší společnosti, a že žalobce po celou dobu svého pobytu v České republice neprojevil sebemenší zájem o mezinárodní ochranu. Uzavřel tedy, že žalobce v průběhu správního řízení nikterak neprokázal, že mu v zemi původu hrozí reálné nebezpečí pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.
9. K podpoře napadeného rozhodnutí dále žalovaný odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, a zdůraznil, že žalobce měl svou situaci řešit jinou zákonnou cestou než prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území České republiky totiž není možné specifický institut mezinárodní ochrany zneužívat.
10. Závěrem svého vyjádření žalovaný označil napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Následně navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu zdejší soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
12. Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, ze dne 9. 12. 2020, č. j. KRPA-312459-11/ČJ-2020-000022-ZSV, podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn za účelem správního vyhoštění. Posléze žalobce podal dne 17. 12. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně bylo ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 6. 4. 2021.
13. Dále byl žalobce vyzván k poskytnutí údajů k jím podané žádosti a taktéž předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 4. 1. 2021, když mimo jiné sdělil, že je narozen X ve městě X v Gruzii, je státním příslušníkem X X národnosti, dorozumí se česky, gruzínsky a rusky, je X vyznání, má jednoho syna, který žije v Gruzii, a je rozvedený. Rovněž sdělil, že má problém s politikou. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X. K průběhu cesty do České republiky se vyjádřil tak, že v červnu nebo červenci 2018 přiletěl letadlem

z Gruzie do Prahy. Na otázku ohledně předchozích pobytů ve státech Evropské unie odpověděl, že na základě biometrického pasu byl v Německu a Polsku. V jiných státech mu nebyla udělena žádná víza ani povolení k pobytu a v České republice ani v jiných státech dosud nežádal o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval také, že je zdravý, ale v minulosti měl infarkt a má problémy se srdcem. Ohledně důvodů své žádosti žalobce uvedl, že celou řadu let pracoval u policie v Gruzii, avšak v roce 2013 došlo k politické změně a policie ho propustila s tím, že takového člověka nepotřebují. Donutili ho sepsat žádost, že odchází dobrovolně. V tu dobu pracoval jeho otec jako zástupce primátora ve městě X a po nějaké době propustili i jeho, přičemž následně se otec vrátil zpět na magistrát, ale již na nižší pozici. Dále žalobce zmínil, že se snažil sehnat práci, ale nikdo jej nechtěl zaměstnat. Poté pracoval jako restaurátor a následně u společnosti, která zaváděla internet. Po nějaké době zaslal zaměstnavateli elektronickou žádost o dovolenou a odjel do Prahy. Za pár dní mu volali, aby se okamžitě vrátil do práce, jinak bude propuštěn. To on však nemohl učinit, protože byl v zahraničí a nebyly dostupné lety. Předpokládal, že se ho chtějí zbavit, protože jeho zaměstnavatel začal spolupracovat s významným politikem a ten vyvíjel tlak na jeho propuštění. Zároveň s prací podnikal. Vlastnil dvě bistra s rychlým občerstvením a malý obchod. Neustále jej chodili z různých orgánů kontrolovat. Podotkl, že se myslí, že tyto kontroly byly cílené, a že je někdo posílal, neboť ve vedlejších podnicích se nic takového nedělo. Běžně probíhaly kontroly jednou měsíčně, avšak u něj byly dvakrát týdně, což jeho zákazníky odradilo. Pronajímatel mu také vypověděl nájem, což udělal pod nátlakem. Při svém podnikání neměl žádné dluhy a úvěr bance splatil. Zkoušel podnikání nabídnout jinému člověku, aby na něj zapomněli. Když se však asi po jednom roce vrátil, začalo to všechno znovu, a nakonec se rozhodl svůj podnik prodat. Odjel do České republiky a do Gruzie se již nevrátil.

14. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 13. 1. 2021 za účasti tlumočnicka ruského jazyka žalobce výše uvedené skutečnosti blíže rozvedl. Upřesnil, že do České republiky naposledy přicestoval 14. 6. nebo 14. 7. 2018 a poté odcestoval již pouze na dva dny do Německa a na jeden den do Polska. Přijel z důvodu návštěvy přátel jako turista na základě biometrického pasu, ale v důsledku toho, co se v době jeho návštěvy stalo v Gruzii, již neodcestoval. Jeho zaměstnavatel mu totiž napsal po deseti dnech zprávu, ve které mu oznámil, že buď další den přijede, nebo ho propustí. Neměl však reálnou možnost se tak rychle vrátit. Dále žalobce uvedl, že při odjezdu z vlasti neměl žádné problémy na hranicích a cestovní pas mu byl odňat policií České republiky kvůli falešným razítkům. Bylo mu také uloženo správní vyhoštění. Předtím, než mu bylo správní vyhoštění uloženo, se snažil zařídit si české vízum, což nebylo možné, tak se snažil získat polské vízum. K dotazu žalovaného na konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány ve vlasti vypověděl, že měsíc po nástupu nové vlády byl propuštěn od policie a nové vedení ho vytlačovalo nejen z práce ve státní správě, ale vytvářelo překážky i pro jeho podnikání. Například donutili jeho pronajímatele, aby ho vyhnal z pronajatého prostoru. Škodili podle něj všem lidem, kteří podporovali X, přičemž to mělo různé stupně. Tyto potíže měl od chvíle, kdy se změnila v Gruzii vláda, tedy od roku 2013. Konkrétní osoby, které mu tyto problémy způsobovaly, neznal. Sdělil pouze jméno člověka, od kterého si pronajal uvedený prostor, a také jméno člověka, který mu řekl, že již pro policii není potřebný. Na policii se se svými problémy neobrátil na základě zkušeností svých kolegů, kteří začali mít velké problémy poté, co podali stížnost k soudu. S žádostí o pomoc se neobrátil ani na

žádnou jinou organizaci či instituci a napsal pouze žádost o uvolnění z řad policie. Předpokládal totiž, že pokud odejde od policie, dostane jeho otec prostor pro práci na radnici. Taktéž žalobce výslovně potvrdil, že měl problémy kvůli politickému přesvědčení, když podporoval X. Rovněž konstatoval, že když se nachází v České republice, nepodnikají jeho nepřátelé žádné kroky ani proti němu, ani proti jeho blízkým. Podotkl, že když podal žádost o odchod z policie, stal se jeho otec zástupcem starosty města, ale když zůstával ve městě, byl z této funkce odvolán a postupně klesl o několik pozic níže. Vedoucím jeho matky byl poté člověk, který byl tchánem nového ministra obrany Gruzie. Ten přímo sdělil jeho otci, že pokud bude žalobce v Gruzii, tak nebude jeho matka moci pracovat ve své funkci, a to vzhledem ke vztahům žalobce s X. Závěrem pohovoru již nechtěl nic uvést, neboť neměl dostatečný přístup k internetu, aby mohl svá oznámení podložit dostatečnými důkazy. Sdělil také, že s sebou nemá žádné dokumenty, ale pokusí se nějaké získat.

15. Následně žalovaný umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí a vydal rozhodnutí ze dne 1. 3. 2021, č. j. OAM-177/LE-VL17-ZA22-2020, jímž rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 5. 2021, č. j. 60 Az 11/2021-39, neboť ve správním spisu chyběly podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Došlo tedy k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a zároveň si žalovaný neopatřil řádné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce.
16. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tedy poté žalovaný založil do správního spisu písemný materiál ze dne 11. 11. 2020 označený jako „Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, Stav: listopad 2020“, z něhož se mimo jiné podává, že Gruzie splňuje s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazena na seznamu bezpečných zemí původu. Také z tohoto písemného materiálu vyplývá, že Gruzie se maximálně snaží dodržovat mezinárodní dohody týkající se lidských práv a její občané mohou ke své obraně využít řadu legálních prostředků, včetně stížnosti ke státnímu zastupitelství, a justičních institucí. Případnou nečinností či zneužitím pravomocí státních orgánů se zabývá i úřad ombudsmana, který velmi aktivně za dodržování lidských práv vystupuje, a řada nevládních organizací.
17. Dále byl ve správním spisu založen i písemný materiál ze dne 31. 3. 2021 označený jako „Gruzie, Přehled údajů o zemi za rok 2020“, který byl překladem materiálu publikovaného v roce 2021 Mezinárodní organizací pro migraci (IOM). V tomto písemném materiálu jsou mimo jiné obsaženy informace o situaci dětí v Gruzii a také o zdravotní péči, trhu práce, bydlení, sociální péči a vzdělávacím systému a o jejich dostupnosti pro navrátilce.
18. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný znovu umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 8. 2021 poté vyplývá, že žalobce se chtěl s podklady rozhodnutí seznámit, avšak vyjádřit se k nim nechtěl s tím, že se případně písemně vyjádří ve stanovené lhůtě. Rovněž nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít při posouzení jeho žádosti v úvahu.

19. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen v ruském jazyce dne 15. 10. 2021 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, což vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 15. 10. 2021.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom z následujících ustanovení právních předpisů.
21. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
22. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
23. Podle ustanovení čl. 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „**kvalifikační směrnice**“) platí, že *aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*
24. Podle ustanovení čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice *mohou být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny*

nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

25. Žalobce v podané žalobě především namítal, že žalovaným použité informace o zemi původu nebyly aktuální a žalovaný byl povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Rovněž namítal, že jím uváděné skutečnosti nebyly řádně vyhodnoceny z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
26. Námitku ohledně aktuálnosti žalovaným použitých informací o zemi původu žalobce a zjištění skutkového stavu věci zdejší soud jako důvodnou neposoudil. Žalovaný totiž zjistil všechny rozhodné okolnosti a vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a taktéž si opatřil i dostatečné množství informací o zemi jeho původu. Tyto informace přitom splňovaly požadavky kladené na takové informace judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), neboť byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. V této souvislosti je dále nutné podotknout i to, že žalobce žádným způsobem nespecifikoval, které konkrétní informace nebyly aktuální a v čem tato neaktuálnost měla spočívat. Omezil se tedy pouze na naprosto obecné konstatování o neaktuálnosti použitých informací. Zdejší soud tak vzhledem k míře obecnosti tohoto žalobního bodu vypořádal uvedenou námitku také ve zcela obecné rovině (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Afs 356/2018-50).
27. Důvodnou zdejší soud neshledal ani námitku týkající se posouzení případu žalobce z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. V této souvislosti nejprve zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „[a]zyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.“ (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30.)
28. Žalobce v průběhu správního řízení toliko tvrdil, že měl v zemi původu potíže z důvodu podpory X. Z politických důvodů (v doplnění podané žaloby poté zmiňoval i národnostní a náboženské důvody) byl propuštěn ze svého zaměstnání u policie, potíže měl i s hledáním dalšího zaměstnání, a i z tohoto dalšího zaměstnání u soukromé společnosti měl být propuštěn kvůli politickému tlaku. Problémy v zaměstnání kvůli němu měli i jeho rodinní příslušníci a rovněž mu měly být problémy způsobovány v rámci jeho podnikatelské činnosti.
29. V tomto ohledu považuje zdejší soud předně za nutné podotknout, že žalobce na žádném místě neuvedl, jaká politická práva a svobody uplatňoval ani jak byl politicky aktivní. Žadným způsobem poté ani nerozvedl, z čeho usuzuje, že mu uvedené problémy byly způsobovány právě z politických (či národnostních a náboženských)

důvodů, a pouze bez dalšího tvrdil, že tomu tak bylo. Jeho tvrzení tedy zůstala spíše v obecné a spekulativní rovině. Je přitom především na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých by jeho žádosti mělo být vyhověno. Není tedy bez dalšího povinností správního orgánu zjišťovat (domýšlet) konkrétní žadatelem neuvedené aspekty jeho azylového příběhu a posléze k nim činit skutková zjištění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30). V této souvislosti je vhodné podotknout, že žalovaný umožnil žalobci sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti, když jej nechal poskytnout potřebné údaje a provedl s ním též pohovor, jak již bylo uvedeno výše. Skutečnost, že by k žalobcem zmiňovaným problémům v Gruzii běžně docházelo pak nevyplývá ani z žalovaným shromážděných podkladů. Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) lze podle těchto podkladů považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (viz též ustanovení § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů), jež se maximálně snaží dodržovat mezinárodní dohody týkající se lidských práv.

30. Žalobcem uvedené důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany se tak i zdejšímu soudu jeví jako účelové, když ještě navíc o udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až dne 17. 12. 2020, přestože do České republiky přicestoval již v polovině roku 2018, tj. po více než dvou letech pobytu na území České republiky, a rovněž až poté, co byl policií zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění (k tomu srov. kupř. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 122/2020-31).
31. I pokud by však skutečně bylo příčinou potíží, kterým měl žalobce v zemi původu čelit, jeho politické přesvědčení, bylo by třeba posoudit, zda tyto způsobené potíže představují pronásledování ve smyslu shora citovaného ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu. Zmíněné ustanovení zákona o azylu je zároveň nutné vykládat v souladu s taktéž výše citovaným ustanovením čl. 9 kvalifikační směrnice (viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46).
32. Zdejší soud žádným způsobem nerozporuje, že žalobcem popsané problémy jistě jsou výrazným znepříjemněním života. Jak ovšem vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, umožňuje zákon o azylu udělení mezinárodní ochrany pouze ve vyjmenovaných výjimečných případech. Žalobcovy potíže v zemi původu však dle zdejší soudu ani ve svém souhrnu nedosahují takové intenzity, že by braly žalobci životní perspektivu, zcela zásadně snižovaly kvalitu jeho života a vyvolávaly odůvodněný silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti jeho situace. Žalobce současně nebyl ohrožen ani na svobodě nebo životě, a ani mu nehrozila zásadní zdravotní újma. Zmíněné problémy tedy nelze ani v jejich souhrnu vyhodnotit jako dostatečně závažné, aby mohly být považovány za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s ustanovením čl. 9 kvalifikační směrnice, neboť nedosahují intenzity závažného porušení základních lidských práv. (Přiměřeně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 2 Azs 35/2019-72.)
33. Rovněž nelze přehlédnout ani to, že žalobce se s žádostí o pomoc se svými problémy neobrátil na žádnou instituci či organizaci působící v zemi původu a nepokoušel se proti těmto příkořím jakkoliv oficiálně bránit. To vysvětlil pouze opět zcela obecným

odkazem na zkušenost svých kolegů, kteří podali stížnost k soudu a byly jim způsobeny velké problémy. Mezinárodní ochrana však není univerzálním nástrojem poskytování ochrany a může být udělena žadateli až pokud selžou vnitrostátní prostředky ochrany v zemi jeho původu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 Azs 435/2019-32). Z žalovaným shromážděných informací o zemi původu přitom je možné dovodit, že Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) lze považovat za bezpečnou zemi původu, jak již bylo uvedeno výše, protože v ní platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, publikovaný pod č. 4270/2022 Sb. NSS). Navíc podle těchto shromážděných informací mají občané Gruzie k dispozici rovněž legální prostředky obrany lidských práv a zneužitím pravomoci ze strany státních orgánů se zabývá také ombudsman. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v Gruzii nebylo možné domoci se ochrany před politicky motivovaným protiprávním jednáním. Hypotetickou skepsi žalobce vůči schopnosti gruzínských institucí poskytnout mu v jeho situaci účinnou ochranu založenou pouze na zcela obecně vyjádřené zkušenosti jiných osob a nedůvěře v činnost těchto institucí tak nelze dle zdejšího soudu bez dalšího považovat za relevantní argument pro zpochybnění dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů v zemi původu a rezignaci na její využití (k tomu přiměřeně srov. např. bod 12 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37, nebo bod 18 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 8 Azs 211/2020-107).

34. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak je třeba dát za pravdu žalovanému, že žalobce skutečně neuvedl žádné relevantní důvody, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že byl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování svých politických práv a svobod. V případě žalobce tedy nebyla naplněna kritéria pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a žalovaný tak postupoval správně, když žalobci azyl na základě ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil.
35. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud již pouze podotýká, že žalobcem sdělené skutečnosti neodůvodňují ani udělení azylu na základě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba poukázat na prospektivní povahu rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany. Dochází tedy k posuzování nebezpečí hrozícího žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 146/2018-43, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47) a při zkoumání možnosti budoucího pronásledování je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, ze dne 10. 2. 2021, č. j. 6 Azs 261/2019-40, a také ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). S ohledem na vše výše uvedené však nelze uzavřít, že by žalobci hrozilo v případě návratu do země původu pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Potíže, které žalobce v zemi původu měl mít, totiž nelze za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu považovat, jak již bylo rozebráno výše, a nic nenasvědčuje ani tomu, že by měl být pronásledován kvůli svému politickému přesvědčení jiným způsobem. S žádostí o pomoc se navíc může obrátit i na orgány v zemi původu, přičemž z ničeho nelze dovodit, že by tyto orgány nebyly schopné poskytnout mu účinnou ochranu. Ostatně sám žalobce v podané žalobě konkrétně namítal nesprávné vyhodnocení jím uváděných skutečností pouze z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

36. K naprosto obecným námitkám žalobce týkajícím se porušení povinnosti žalovaného postupovat řádným způsobem, nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí a pochybení při výkladu zákona poté zdejší soud již pouze pro úplnost taktéž zcela obecně uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je odpovídající jeho výroku, přičemž výklad zákona ze strany žalovaného zdejší soud jako chybný neposoudil.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. srpna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce